

Deschidere strălucită a Anului Richard Strauss

(Costin Popa – 27 ianuarie 2014)

Inițiativa de a prezenta primul proiect național major în Anul Richard Strauss – un secol și jumătate de la nașterea și șase decenii și jumătate de la moartea compozitorului – a avut-o activul management al Orchestrelor și Corurilor Radio, care a soluționat astfel alegerea titlului ce se cântă în concert, tradițional, la sfârșit de ianuarie: „Ariadna la Naxos”, op.60, pe libretul lui Hugo von Hofmannsthal, versiunea din 1916. Un demers pretențios dar, poate, mai simplu de realizat decât alte opusuri lirice straussiene, mai ales în lipsa condițiilor de spectacol scenic.

Reușita a fost notabilă, Orchestra Națională Radio aflată sub bagheta dirijorului ei șef Tiberiu Soare s-a aplecat cu seriozitate asupra dificilei partituri, a asigurat cursivitatea complexului discurs muzical și, în compania soliștilor, a teatralizat lectura, subliniindu-i vivacitatea, sensibilitatea, conflictul dramaturgic și marea respirație a finalului. Poate numai câteva momente de la începutul actului unic au fost străbătute de platitudinii, în rest instrumentiștii și dirijorul s-au întrecut pe sine într-o tălmăcire care îi onorează.

Reușita pe care o consemnam a căpătat însă strălucire grație prezenței în distribuție a renumitei mezzosoprană Ruxandra Donose, cea care a adus pe scena Sălii Radio arta ei desăvârșită în rolul Compozitorului, personaj pe care l-a interpretat pe mari scene internaționale și urmează să-l abordeze din nou peste câteva luni la Opera Regală Covent Garden din Londra. Cu binecunoscuta-i voce de culoare învăluitoare, cu timbralitate neagresivă în registrele mediu și grav, cu acute bine articulate, artista și-a dovedit o dată în plus inteligența în construcția rolurilor, în care – și aici – cultura stilistică, subtilitățile, stăpânirea la perfecțiune a „Sprechgesang”-ului straussian au fost comandamentele supreme. Ruxandra Donose este o intelectuală a cântului, de exemplară ținută vocală.

Excelentul clujean Marius Vlad Budoiu, ale cărui performanțe în țesături vocale de tip wagnerian – cum este și cea din „Ariadna la Naxos” – sunt remarcabile, a abordat rolurile Tenorul în Prolog și Bacchus în Actul unic, cu știința adresării eroice venită dintr-o emisie rotundă de glas, deloc metalică, în care accentuările și nuanțele nu lipsesc. Păcat că o evidentă indispoziție i-a periclitat câteva note înalte.

În rolul titular, soprana Lavinia Cherecheș a umplut sala cu o voce de dimensiune importantă și cu un registru central corpulent, de consistentă calitate, strălucitor rezonant. Este evident că apetența artistei se îndreaptă către rolurile intens dramatice, așa încât s-a simțit confortabil în pasajele de această factură ale partituri, chiar dacă anumite stridențe acute, ca și un oarecare vibrato s-au făcut resimțite. Mai puțin convingătoare a fost partea lirică, lamento-ul elegiac al eroinei.

Tânăra soprană Irina Ionescu s-a confruntat cu dificultățile de țesătură ultra-înaltă ale personajului Zerbinetta, rol pentru care posedă toate datele necesare, astfel încât, în integralitate, parcurgerea lui nu i-a creat probleme de ambitus și rezultanta a fost, așa cum era de așteptat, spectaculoasă. Emoțiile intrării într-o asemenea partitură s-au insinuat în intonație, pe alocuri. În plus, studii

stilistic trebuie să se îndrepte către colorizări și accente adecvate scriiturii straussiene, către exprimarea fluidă a senzualității feminine.

Din distribuția abundantă aş face două remarci cu caracter general. Mai întâi, trio-ul de nimfe, aproape omogen alcătuit, a revelat legato-ul și linia vocală fluentă a sopranei Andreea Novac (Echo), frumosul glas al mezzosopranei Andreea Iftimescu (Driada) și percutanța solidă a sopranei de coloratură Mădălina Barbu (Naiada). Apoi, ansamblul interpreților rolurilor mici, toți cu bună pregătire și voci plăcut rezonante: baritonul Florin Simionca (Profesorul de muzică), baritonul Șerban Vasile (Peruchierul și Arlechinul), basul clujean Benjamin Pop (ca noutate bucureșteană, glas frumos în rolurile Lacheul și Truffaldino), incisivul tenor Liviu Indricău (Ofițerul și Scaramouche), tenorul Lucian Corchiș (Maestrul de dans și Brighella).

Pentru rolul Majordomului s-a recurs la un actor de teatru, Claudiu Bleonț, care s-a apropiat destul de mult – ca pronunție și intonația rostirii prozei – de autenticitatea unui nativ german.

În Anul Richard Strauss, Orchestra Națională Radio a lansat o provocare de ridicată magnitudine. Se așteaptă replicile.